

de storpolitiske Forhandlinger og de saglige Spørgsmaals Drøftelse. Det er maaske ikke af selv samme Grunde, som af det ærede Medlem blev anført, men i Aftes da jeg ventede at faa Ordet efter det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), havde jeg en Følelse af, at det ikke vilde være muligt for mig at vinde det ærede Tings Opmærksomhed for de Sager, som for mig havde Interesse, umiddelbart efter det nervøystende Foredrag, som det ærede Medlem holdt.

Det, jeg først vil gøre nogle faa Bemærkninger om, refererer sig til Finanslovsforslagets § 2, I. A. b. 4, hvor Indtægten af Østersregalet er ansat til 64,532 Kr. 95 Øre, idet Gennemsnitsantallet af de i de sidste 3 Aar opfiskede Østers er godt 1 Million Stykker. Foruden dette Antal, som opfiskes af Statens Østersregal, indføres der 300,000—400,000 Pd., som svarer omtrent til det samme Antal, der fiskes i vore egne Farvande. Gennem Østersforpagtningen har Staten en Indtægt af $6\frac{1}{5}$ Øre pr. Stk. af de danske Østers, det er 21—22 Øre pr. Pund. Af Indførselen fra fremmede Lande have vi en Toldindtægt af 3 Øre pr. Pd., det vil sige, at der ikke er Tale om nogen Beskyttelse, tværtimod: Staten præmierer ligefrem Indførselen af Østers. For hvert 100 Pd., der indføres fra Sverige, England eller andre Lande, mister Staten en Indtægt af 18—19 Kr., og da der, som sagt, hvert Aar kommer mellem 3- og 400,000 Pund Østers herind, faar Staten en Mindreindtægt af ca. 60,000 Kr. af disse Østers, som den vilde have faaet mere, dersom man tog Forpagningsafgiften af dette Kvantum Østers, i Stedet for den ubetydelige Toldafgift.

Dette er altsaa paa en Maade en Beskyttelse, vi yde fremmede Landes Fiskere og maaske til Dels Mellemlandere og andre, der udnytte Forskellen mellem Told- og Forpagningsafgiften. Nu, det var der jo intet at sige til, dersom Staten ikke var i Stand til at yde et saa stort Antal Østers, at dette kan dække det hjemlige Forbrug, for de østersspisende her hjemme maa selvfølgelig have saa mange Østers, som de ønske at spise. Jeg har imidlertid undersøgt dette Spørgsmaal, maaske ikke indgaaende, men dog paa den Maade, at jeg har talt med flere paa dette Omraade sagkyndige, og de mene, at Statens Østersbanker i en længere Aarrække vilde kunne give i alt Fald det dobbelte Udbytte af, hvad de nu give.

Endelig er der en Grund foruden, som giver mig Anledning til at udtale mig mod Præmieringen af Indførsel af fremmede Østers her i Landet. Det er, at der i Berlingske Tidende for 22. Oktober findes en Bekendtgørelse vedrørende fremmede Østers fra Sundhedskommissionen her i København. Den er ganske kort, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse den, den lyder saaledes:

„Bekendtgørelse fra Sundhedskommissionen. Da det er kommet til Sundhedskommissionens Kundskab, at der fra England hertil indføres Østers, som ere avlede paa Banker, der ligge i Nærheden af beboede Steders Kloakudløb, henledes Opmærksomheden paa, at Tyfoidfeber i flere Tilfælde vides at være paaført Mennesker ved Nydelsen af saadanne Østers.

Sundhedskommissionen for København, den 21. Oktober 1903.“

Man spørger sig selv uvilkaarligt: hvad er den af? Hvad menes der med det? Er der Fare forbundet med Nydelsen af fremmede Østers, eller er der ikke Fare? Det er dog en *Advarsel*, der her gives, men hvorledes skulle de østersspisende kunne skønne om, hvorvidt de Østers, de faa, ere sundhedsfarlige eller ikke? Er der en virkelig *Fare* til Stede, forekommer det mig, at en saadan *Advarsel* ikke betyder ret meget. Man kan vel overhovedet neppe sikre sig imod at komme til at spise fremmede Østers, da man jo ikke kan være sikker paa, selv om man ønsker det, at faa danske Østers. Er det muligvis Meningen, at man skal have et Forsøgsdyr med sig, naar man gaar hen for at spise nogle Østers, og at man saa først skal lade vedkommende Dyr sluge et Par Stykker af dem og afvente, om der da viser sig Tegn paa Kneb i Maven eller andre Symptomer paa, at Dyret maaske kunde faa Tyfoidfeber, forinden man nød sin Østers? Jeg mener, at dersom der er Fare forbundet med Østers, der indføres, *da bør Indførselen forbydes*, og er der ingen Fare, hvorfor da udstede en saadan *Advarsel*, for selv om det ikke er en direkte *Advarsel*, saa er det dog en indirekte *Advarsel*, idet Opmærksomheden henledes paa, at der er forefaldet Tilfælde af Tyfoidfeber efter Nydelsen af engelske Østers. Naar Sundhedskommissionen i København finder sig foranlediget til at udsende en saadan *Bekendtgørelse*, da fastslaar jeg paa Grundlag heraf, at *der er Fare*.

Derfor tillader jeg mig at forespørge